

skride 300 Gange Antallet af Patienter, thi det staar for mig som givet, at der det første Aar, da Anstalten er i Gang, vil ske en Overskridelse af det, som er fastsat i Loven af 1911. Det er saaledes f. Eks. beregnet, at Bospisningen pr. Dag pr. Patient skal koste 45 Øre. Jeg nærer stærk Tvivl om, at man vil kunne komme igennem med det Beløb det første Aar. Men ogsaa andre Poster synes mig opførte saa uhyre knapt, at man har Indtryk af, at de er opførte, som de er, for at man skal kunne komme til et Udgiftsbudget, der kan være en lille bitte Kende nede under den Indtægt, som man ved ikke kan overskrides, og som maaske endda ikke vil blive naaet, en Indtægt af 66 Gange 650 Kr. Forholdet med denne selvejende Institution bliver da lidt ejendommeligt, thi den maa, saa vidt jeg kan skønne, i Virkeligheden have et større Statsstilskud, end der er hjemlet efter Loven af 1911, og det vil igen sige, at Staten maa i større eller mindre Grad eller maaske fuldkommen give Afkald paa Forrentning og Afdrag af det Beløb, der nu skal indsættes deri. Naar Budgettet er stillet saaledes op, er det formodentlig, fordi man finder, at Driften, naar den ordnes paa denne Maade, vil blive billigere end nogen anden Driftsmaade. For saa vidt skal jeg heller ikke rejse vægtige Indvendinger derimod, men jeg vil dog ikke undlade paa Forhaand at gøre opmærksom paa, hvilke Forhold vi sikkert kommer ind paa kort Tid efter, at Anstalten er kommet i Gang. Nu faar vi formodentlig Ministerens Udtalelse angaaende en større Anstalt end den her projekterede, men skal man have en større Anstalt, forekommer det mig, at Ministeren hurtigt skulde fremsætte for Udvalget Forslag desangaaende, for paa egen Haand vil Udvalget sikkert ikke være i Stand til at gøre noget Arbejde derved, idet, som sagt, Administrationen da vil blive anderledes omfattende, end den nu er tænkt, og Budgettet vil faa en hel anden Karakter end efter det foreliggende Lovforslag.

Men, som sagt, det har vor Sympati, at der sker noget i denne Retning. Enhver, der har haft Lejlighed til at se det, ved, at det er en forfærdelig Ulempe at have aandssvage gaaende i smaa Hjem, hvor der ikke er Plads til Huse, og hvor de ikke kan plejes, og hvor de er en stadig Byrde, en Byrde, som ubemidlede Folk undertiden paatager sig overfor Slægtninge, som ikke hører egentlig med til Familien. Dette Onde afhjælper man imidlertid kun i forsvindende Grad ved den

Begyndelse til en større Anstalt, som her er projekteret.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Keiser-Nielsen): Jeg maa begynde med at takke de ærede Ordførere for de forskellige Partier for den velvillige Modtagelse af Lovforslaget. Den varsler om, at det skal lykkes at faa det gennemført i indeværende Rigsdagssamling og derved at faa afhjulpet et i lang Tid stærkt følt Savn. Jeg skal ikke komme meget ind paa de enkelte Indvendinger, der er gjorte; de fleste af dem er af den Art, at de nærmest egner sig til en Forhandling i det kommende Udvalg.

Der er fremsat nogle Forslag om en anden Betegnelse end „Anstalt“. Det ærede Medlem fra Nørresundby (Nørgaard) nævnede Udtrykkene „Hjem“ og „Hospital“, og det ærede Medlem fra Randers (Mortensen) nævnede Udtrykket „Asyl“, idet han mente, at Betegnelsen „Hospital“ ikke kunde bruges. Idet jeg henviser til, at vi kan forhandle nærmere i Udvalget om en saadan anden Betegnelse, skal jeg sige, at for Aandssvageanstalterne, som de hidtil har været kaldte, vil det være lidt vanskeligt at finde en ny Betegnelse, som træffer dem alle. Indenfor de aandssvages Kreds findes der forskellige Klasser. Der er dem, som ikke er mere aandssvage, end at de kan gøre et ret betydeligt Arbejde af jævner Art, der er de mere aandssvage, og der er endelig dem, som man kalder de rene Asylister, som maa være under stadig Bevogtning. De samles i Regelen paa de forskellige Anstalter netop efter denne deres Grad af Aandssvaghed, og alt efter det vilde man maaske komme til mange forskellige Benævnelser. „Asyl“ vil man saaledes kunne anvende om Anstalter for rene Asylister. Denne Betegnelse vilde derimod ikke passe, naar Talen er om Folk, som gaar i dagligt Landbrugsarbejde. Jeg henleder det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa, at naar vi skal tage under Overvejelse at finde en ny Betegnelse, kan der være visse Vanskeligheder at overvinde for at finde en enkelt omfattende Betegnelse, som virkelig er god og tager det kolde Præg bort, som ogsaa jeg indrømmer, der er over Ordet „Anstalt“, som jeg heller ikke sværmer for.

Det, som mest er fremhævet af de forskellige Talere som en Mangel ved dette Lovforslag, er, at det ikke afhjælper hele den Trang, der i Øjeblikket er paa Grund af de store Ekspektancelister. Dette er rigtigt, men maa jeg ikke foruden at hen-